

Sygn. akt III AUa 867/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lutego 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Czaja (spr.)
Sędziowie:	SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz
Protokolant: sekretarz sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2016 r. w Lublinie

sprawy C. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wysokość wyrównania

na skutek apelacji wnioskodawczyni C. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 6 lipca 2015 r. sygn. akt VIII U 2325/13

oddala apelację.

Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska Elżbieta Czaja Małgorzata Rokicka-Radoniewicz

Sygn. akt III AUa 867/15

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 5 września 2013 r. przeliczył wysokość renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy C. S. na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzasadnieniu decyzji wskazał, że wykonując prawomocny wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 31 lipca 2013 r. przeliczył rentę za okres od 1 listopada 2002 r. do 31 lipca 2006 r., tj. od daty określonej wyrokiem sądu. Należność za powyższy okres w kwocie 4341,48 zł brutto – po potrąceniu zaliczki na podatek w kwocie 445,00 zł, składki na ubezpieczenie zdrowotne w kwocie 390,73 zł wyniosła 3505,75 zł netto.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła C. S. wskazując, że nie zgadza się z przeliczeniem wyrównania renty za okres od 1 listopada 2002 r. do 31 lipca 2006 r., tj. od daty określonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 31

lipca 2013 r. Podniosła, że kwota wyrównania powinna wynosić 14 355,40 zł, z czego 4 341,48 zł zostało już wypłacone, a do wypłaty pozostało 10 013,92 zł. Zarzuciła organowi rentowemu, że do przeliczenia wyrównania nie uwzględnił świadectw rekompensacyjnych. Wniosła o uchylenie wyżej wymienionej decyzji i zobowiązanie organu rentowego do ponownego wyliczenia wyrównania renty.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie wskazując, że podstawa wymiaru świadczenia C. S. została ustalona w oparciu o wynagrodzenia z czterech kwartałów 1990 r. i dlatego brak jest podstaw do uwzględnienia wartości świadectw rekompensacyjnych.

W piśmie procesowym z dnia 30 maja 2014 r. C. S. wniosła o ponowne wyliczenie przez organ rentowy wyrównania renty zgodnie z art. 15 ust. 3 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i zgodnie z art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 6 marca 1997 r. o zrekompensowaniu niepodwyższania okresowego płac w sferze budżetowej oraz utraty niektórych wzrostów lub dodatków do emerytur i rent. Wniosła o zasądzenie od organu rentowego wypłaty wyrównania renty za okres od 1 listopada 2002 r. do dnia 31 lipca 2006 r. w wysokości 14 355,40 zł, emerytury w wysokości 2 258,35 zł na dzień 1 marca 2014 r. oraz wypłaty emerytury na bieżąco w wyżej wymienionej kwocie, przy uwzględnieniu wszystkich wyrównań oraz waloryzacji.

Wyrokiem z dnia 6 lipca 2015 roku Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołanie.

Podstawą wyroku były następujące ustalenia:

C. S. urodzona (...), na podstawie decyzji organu rentowego z dnia 20 listopada 1989 r. była uprawniona i pobierała od dnia 1 listopada 1989 r. rentę inwalidzką, następnie od dnia 1 kwietnia 2000 r. rentę z tytułu niezdolności do pracy. Powyższe świadczenie przysługiwało wnioskodawczyni do dnia przyznania emerytury z urzędu tj. do 7 sierpnia 2006 r. Prawo do wypłaty renty za okres od dnia 1 listopada 2002 r. do dnia 31 lipca 2006 r. w wysokości obliczonej przy zastosowaniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 130,96 % ustalone zostało wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 31 lipca 2013 r. wydanym w sprawie III AUa 520/13. W tym okresie renta wnioskodawczyni ustalona była według wskaźnika wynoszącego 101,38 %. Do ustalenia wysokości wskaźnika przyjęte zostały zarobki, które wnioskodawczyni uzyskała w okresie czterech kwartałów 1990 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w wykonaniu zobowiązania Sądu w piśmie procesowym z dnia 26 czerwca 2014 r. dokonał szczegółowego wyliczenia wysokości wypłaconego wyrównania renty C. S. za okres od 1 listopada 2002 r. do 31 lipca 2006 r. przedstawiając sposób wyliczenia renty oraz waloryzowanie wyliczonych kwot renty wskaźnikami waloryzacji (od kiedy i procentowo). Wyjaśnił, iż wyrównanie renty za okres od 1 listopada 2002 r. do 31 lipca 2006 r. w kwocie 4341,48 zł stanowi różnicę pomiędzy kwotą renty z tytułu stałej częściowej niezdolności do pracy ustalonej i wypłacanej na podstawie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru z 4 kwartałów kalendarzowych od 1 stycznia 1990 r. do 31 grudnia 1990 r. wynoszącego 101,38 %, a przysługującą kwotą renty do której wyliczenia przyjęto wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego 130,96 % (tj. 30060,78 zł wysokość renty przysługującej- 25719,30 zł wysokość renty wypłaconej = wyrównanie wynosi 4341,48 zł).

Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu księgowości Z. K., zlecając sporządzenie opinii na okoliczność prawidłowości sposobu wyliczenia renty wnioskodawczyni za okres od 1 listopada 2002 r. do 31 lipca 2006 r. dokonanego w zaskarżonej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 5 września 2013 r. wydanej w wykonaniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 31 lipca 2013 r., w tym również prawidłowości wykonanej waloryzacji.

W opinii sądowej z dnia 20 września 2014 r. biegły z zakresu księgowości ustalił, że do wyliczenia renty na dzień 1 listopada 2002 r. należy przyjąć:

1. wskaźnik wysokości podstawy wymiaru na poziomie 130,96 % ustalony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 31 lipca 2013 r.,

2. kwotę bazową w wysokości 666,96 zł obowiązującą w dniu 31 sierpnia 1996 r. zastosowaną w decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 8 maja 2000 r.,

3. 300 miesięcy okresów składkowych według w/w decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 8 maja 2000 r.

Przy przyjęciu powyższych parametrów wyliczenie wysokości renty przez biegłego przedstawia się następująco:

a) podstawa wymiaru renty wynosi: $666,96 \text{ zł} * 130,96 \% = 873,45 \text{ zł}$

b) pełne świadczenie wynosi

$24 \% * 666,96 \text{ zł} = 160,07 \text{ zł}$

$(300 \text{ m-cy} * 1,3 \%):12 * 873,45 \text{ zł} = 283,87 \text{ zł}$

.....

Razem 443,94 zł

c) renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy na dzień 31 sierpnia 1996 r. wynosi: $443,94 * 75 \% = 332,96 \text{ zł}$

d) waloryzacja renty od 1 września 1996 r. do 31 lipca 2006 r. przedstawia się następująco:

waloryzacja od dnia	podstawa	razy	wskaźnik waloryzacji	kwota świadczenia po waloryzacji
od 1.09.1996	332,96	x	115,20 %	383,57
od 1.03.1997	383,57	x	102,20 % 105,20%	412,39
od 1.07.1997	412,39	x	102,80 %	423,94
Od 1.09.1997	423,94	x	105,20 %	445,98
od 1.03.1998	445,98	x	105,25 %	469,39
od 1.09.1998	469,69	x	105,25 %	494,03
od 1.06.1999	494,03	x	108,70 %	537,01
od 1.06.2000	537,01	x	104,30 %	560,10

od 1.06.2001	560,10	x	112,70 %	631,23
od 1.06.2002	631,23	x	100,50 %	634,39
od 1.03. 2003	634,39	x	103,70 %	657,86
od 1.03.2004	657,86	x	101,80 %	669,70
od 1.03.2006	669,70	x	106,20 %	711,22

Biorąc powyższe po uwagę biegły z zakresu księgowości wskazał, że organ rentowy w prawidłowy sposób dokonał wyliczenia renty C. S. za okres od 1 listopada 2002 r. do 31 lipca 2006 r. w decyzji z dnia 5 września 2013 r. oraz prawidłowo wyliczył kwotę niedopłaty za ten okres. Ponadto w przedmiotowej opinii biegły sądowy odniósł się do zarzutów wnioskodawczynie podniesionych na rozprawie sądowej w dniu 9 czerwca 2014 r. i w piśmie procesowym z dnia 7 lipca 2014 r. wskazując, iż wskaźnik wysokości podstawy wymiaru na poziomie 130,96 % ustalony został w wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 19 listopada 2009 r. w oparciu o zarobki wnioskodawczynie za rok 1990. Natomiast przyznane wnioskodawczynie świadczenia rekompensacyjne dotyczą okresu od 1 lipca 1991 r. do 28 czerwca 1992 r. Stąd też wartość świadczeń rekompensacyjnych nie ma wpływu na wysokość wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przyjętego do obliczenia renty w sposób zgodny z wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 31 lipca 2013 r., zaś wyliczenie wartości części socjalnej renty uzyskujemy przez pomnożenie kwoty bazowej przez wskaźnik 24 %. Natomiast wnioskodawczynie bezzasadnie zastosowała do wyliczenia części socjalnej wartość podstawy wymiaru renty w kwocie 873,45 zł zamiast przyjąć kwotę bazową 666,96 zł obowiązującą w dniu 31 sierpnia 1996 r.

Zastrzeżenia do powyższej opinii wnosila w toku procesu C. S. zarzucając, iż stanowi ona powielenie pisma Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 czerwca 2014 r, wniosła o ponowne zobowiązanie organu rentowego do przeliczenia renty, uwzględnienia przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych 25 lat, 5 miesięcy pracy okresów składkowych i 2 lata, 10 miesięcy okresów nieskładkowych (praca w gospodarstwie rolnym rodziców), uwzględnienia 20 lat pracy w charakterze nauczyciela, uwzględnienia wypłaty równowartości w złotych rekompensat wypłaconych w 2002 roku przez NBP, oraz uznania winy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. za naruszenie art. 22 i 23 ustawy z dnia 24 maja 1990 r.(Dz. U. Nr 36, poz. 206).

W piśmie procesowym z dnia 21 stycznia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych stanowiącym ustosunkowanie się do zastrzeżeń wnioskodawczynie wskazał, iż za bezzasadny uznać należy zarzut podniesiony przez ubezpieczoną nieuwzględnienia w pełnym zakresie posiadanego zatrudnienia w wymiarze 25 lat i 5 miesięcy okresów składkowych. W stanie prawnym obowiązującym w dacie ustalania prawa do renty inwalidzkiej, zgodnie z zasadą wynikającą z art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267 z późn. zm.) dopuszczalne było uwzględnienie do wzrostu świadczenia wyłącznie pełnych lat zatrudnienia wraz z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi. W związku z powyższym dopiero złożenie przez stronę wniosku o ustalenie prawa do emerytury skutkowało wyliczeniem nowego świadczenia, przy uwzględnieniu pełnych miesięcy okresów składkowych. W ocenie organu rentowego również nie ma podstaw do wliczenia do wzrostu świadczenia okresu pracy w gospodarstwie rolnym gdyż okres ten może mieć znaczenie jedynie przy ustalaniu prawa do świadczenia. Z uwagi na fakt, iż wnioskodawczynie przed dniem 15 października 1991 r. posiadała uprawnienia do dodatku z tytułu pracy nauczycielskiej, który utraciła na mocy art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 6 marca 1997 r. o zrekomensowaniu okresowego niepodwyższania płac w sferze budżetowej oraz utraty niektórych wzrostów lub dodatków do emerytur i rent (Dz. U. z 2000 r. Nr 23, poz. 294 z późn. zm.). uprawniona została do wypłaty rekompensaty pieniężnej. Jednakże nie oznacza to, że nominalna wartość rekompensaty podlega uwzględnieniu do podstawy wymiaru renty lub emerytury.

W świetle regulacji wynikających z art. 5 ust. 1 w/w/ ustawy nominalną wartość rekompensaty dolicza się przy ustalaniu podstawy wymiaru emerytury lub renty osobom uprawnionym do wynagrodzenia, uposażenia lub dochodu stanowiącego podstawę wymiaru emerytury lub renty, uzyskanego w okresie od 1 lipca 1991 r. do 28 czerwca 1992 r. Ponieważ podstawa wymiaru przyznanych przez organ rentowy świadczeń ustalona została na podstawie czterech kwartałów świadczeń 1990 r., nie zachodzą przesłanki uzasadniające uwzględnienie do podstawy wymiaru wartości przedmiotowych świadczeń.

W opinii uzupełniającej z dnia 5 lutego 2015 r. biegły odniósł się do zarzutów wnioskodawczyni.

Sąd Okręgowy wskazał, że ustalenia biegłego pozwoliły na wyliczenie w sposób niebudzący wątpliwości wysokości renty skarżącej przysługującej jej w spornych okresach. W ocenie Sądu, sporządzone przez biegłego opinie (zasadnicza, jak i uzupełniająca) były rzetelne i zasługiwały w całości na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie C. S. nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 114 ust. 1 ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.) prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Mając na względzie powyższą regulację, należy stwierdzić, że istnieje możliwość dokonania ponownej oceny uprawnień przez organ rentowy czy odwoławczy w stanie, gdy przedłożone zostaną nowe dowody lub zostaną ujawnione okoliczności istniejące przed wydaniem decyzji, a ujawnione dopiero po jej uprawomocnieniu się. Oznacza to, że wspomniane nowe dowody czy ujawnione okoliczności nie były znane organowi rentowemu w chwili wydawania przez niego decyzji oraz mają one wpływ na prawo do świadczenia czy jego wysokość.

W przedmiotowej sprawie organ rentowy decyzją z dnia 5 września 2013 r. wykonał prawomocny wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 31 lipca 2013 r. wydany w sprawie III AUa 520/13. Wyrokiem tym, w I punkcie jego sentencji, Sąd ustalił, że prawo wnioskodawczyni do wypłaty renty z tytułu niezdolności do pracy obliczonej przy przyjęciu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 130,96 % przysługuje od dnia 1 listopada 2002 r. do dnia 31 lipca 2006 r. Organ rentowy odliczył więc wysokość przysługującego wnioskodawczyni wyrównania za w/w okres, które wynosi 4341,48 zł i po potrąceniu zaliczki na podatek dochodowy w kwocie 445,00 zł oraz składki na ubezpieczenie zdrowotne w kwocie 390,73 zł wypłacił je w kwocie 3505,75 zł. Wyliczając wysokości renty za okres od 1 listopada 2002 r. do 31 lipca 2006 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. uwzględnił zgodnie z wyrokiem Sądu wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 130,96 %, a także kwotę bazową 666,96 zł oraz wymiar okresów składkowych przyjętych na podstawie decyzji (...) przynajmniej prawo do renty inwalidzkiej, przeliczonej decyzją z dnia 30 kwietnia 1991 r. oraz decyzją rewaloryzacyjną z dnia 1 grudnia 1991 r. Przy zastosowaniu wskazanych wskaźników, wyliczona została kwota świadczenia na dzień 1 września 1996 r., która następnie została zwaloryzowana. Wypłacone na mocy zaskarżonej decyzji z dnia 5 września 2013 r. wyrównanie świadczenia rentowego stanowi różnicę pomiędzy kwotą należną za okres od 1 listopada 2002 r. do 31 lipca 2006 r. tj. 30 060,78 zł, a wypłaconą 25 719,30 zł.

Sąd wskazał, że sporną kwestią była możliwość uwzględnienia do wysokości podstawy wymiaru świadczenia wnioskodawczyni świadczeń rekompensacyjnych, które jej zdaniem powinny być doliczone do wysokości wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd podzielił stanowisko biegłego sądowego o braku możliwości uwzględnienia do wysokości podstawy wymiaru świadczenia wnioskodawczyni świadczeń rekompensacyjnych, z uwagi na fakt, iż dotyczą one okresu od 1 lipca 1991 r. do 28 czerwca 1992 r. i z tego też powodu ich wartość nie ma wpływu na wysokość wskaźnika wysokości podstawy

wymiaru przyjętego do obliczenia renty w sposób zgodny z wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 31 lipca 2013 r., tj. w wysokości 130,96 %, ustalonego w oparciu o zarobki skarżącej za rok 1990.

W ocenie Sądu chybione są żądania C. S. w przedmiocie przeliczenia renty, począwszy od 1991 r. Należy podkreślić, iż ustalenie wysokości renty wnioskodawczyni w sposób, jaki ona żąda w odwołaniu oraz w pismach procesowych składanych w toku procesu, a w szczególności, aby przeliczyć wysokość przysługującej jej renty od 1991 r., a nie od 1 listopada 2002 r. do 31 lipca 2006 r. oraz aby uwzględnić 25 lat i 5 miesięcy okresów składkowych nie może odnieść skutku, z uwagi na okoliczność, iż decyzja z 1991 r. została wydana na podstawie poprzednio obowiązujących przepisów ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników oraz ich rodzin. W stanie prawnym obowiązującym w dacie ustalania prawa do renty inwalidzkiej, stosownie do art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin dopuszczalne było tylko uwzględnienie do wzrostu świadczenia wyłącznie pełnych lat zatrudnienia wraz z okresami równorzędnymi i zaliczanymi. W dacie złożenia wniosku o rentę, pozwany zakład nie był związany wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 31 lipca 2013 r. wydanym w sprawie III AUa 520/13, którym ustalono wskaźnik wysokości podstawy wymiaru renty w wysokości 130,96 %. Prawo do wypłaty renty w wysokości obliczonej według wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 130,96 % powstało zgodnie z art. 129 ust. 1 art. 133 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS od miesiąca zgłoszenia przez skarżącą wniosku o zmianę wysokości renty z tytułu przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia. Tak sformułowane roszczenie złożyła skarżąca w dniu 21 listopada 2002 r. W efekcie prawo do wypłaty skarżącej renty w wysokości ustalonej przez Sąd Apelacyjny w Lublinie powstało z dniem 1 listopada 2002 r.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie wyżej wymienionych przepisów oraz treści art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł, jak w sentencji wyroku.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacją w całości przez wnioskodawczynię, która wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku i wypłatę wyrównania renty w wysokości 15. 545,50 zł .

Skarżąca wywodzi, że powinna otrzymać rentę w wysokości 130,96% od dnia 1. 01.1991 roku , ponieważ Sąd Apelacyjny potwierdził ten wskaźnik, ale dopiero po wielu sprawach i odwołaniach, więc organ rentowy powinien wyliczyć rentę od dnia jej pobierania zgodnie z ustawą emerytalną oraz powinien doliczyć otrzymane przez wnioskodawczynię świadczenia rekompensacyjne.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Ustalenia Sądu I instancji i wyprowadzone na ich podstawie wnioski Sąd Apelacyjny podziela, co sprawia, że nie zachodzi potrzeba powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych oraz dokonanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku interpretacji przepisów prawa mających zastosowanie w sprawie niniejszej.

Prawo do wypłaty renty za okres od dnia 1 listopada 2002 r. do dnia 31 lipca 2006 r. w wysokości obliczonej przy zastosowaniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 130,96 % ustalone zostało wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 31 lipca 2013 r. wydanym w sprawie III AUa 520/13.

Wyrokiem tym, w I punkcie jego sentencji, Sąd ustalił, że prawo wnioskodawczyni do wypłaty renty z tytułu niezdolności do pracy obliczonej przy przyjęciu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 130,96 % przysługuje od dnia 1 listopada 2002 r. do dnia 31 lipca 2006 r. W punkcie II wyroku Sąd Apelacyjny oddalił apelację wnioskodawczyni w pozostałym zakresie . Decyzja zaskarżona w niniejszym postępowaniu wydana została w wykonaniu przez organ rentowy tego wyroku. Jedynie więc prawidłowość kwestii objętych zaskarżoną decyzją powinna stanowić przedmiot sporu, co czyniło zbędnym odnoszenie się do kwestii podnoszonych przez wnioskodawczynię , a nie mających związku z wydaną decyzją.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w piśmie procesowym z dnia 26 czerwca 2014 r. wyjaśnił i szczegółowo przedstawił sposób ustalenia wypłaconego wyrównania renty C. S. za okres od 1 listopada 2002 r. do 31 lipca 2006 r. przedstawiając sposób wyliczenia renty oraz waloryzowanie wyliczonych kwot renty wskaźnikami waloryzacji. Jak wynika z treści pisma wyrównanie renty za okres od 1 listopada 2002 r. do 31 lipca 2006 r. w kwocie 4341,48 zł stanowi różnicę pomiędzy kwotą renty z tytułu stałej częściowej niezdolności do pracy ustalonej i wypłacanej na podstawie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru z 4 kwartałów kalendarzowych od 1 stycznia 1990 r. do 31 grudnia 1990 r. wynoszącego 101,38 %, a przysługującą kwotą renty do której wyliczenia przyjęto wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego 130,96 %.

Zasadność dokonanych wyliczeń była przedmiotem opinii biegłego z zakresu księgowości, który wskazał, że organ rentowy w prawidłowy sposób dokonał wyliczenia renty C. S. za okres od 1 listopada 2002 r. do 31 lipca 2006 r. w decyzji z dnia 5 września 2013 r. oraz prawidłowo wyliczył kwotę niedopłaty za ten okres.

Twierdzenia wnioskodawczynie kwestionujące zarówno wyliczenia organu rentowego, jak przedmiotową opinię nie zostały poparte przekonującą argumentacją, a do zgłoszonych zastrzeżeń biegły odnosił się w opinii tak głównej jak i uzupełniającej.

Odnosząc się do zarzutów wnioskodawczynie przedstawionych w apelacji Sąd Apelacyjny jedynie pragnie zaznaczyć, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru na poziomie 130,96 % ustalony został w wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 19 listopada 2009 r. w oparciu o zarobki wnioskodawczynie za rok 1990. Natomiast przyznane wnioskodawczynie świadczenia rekompensacyjne dotyczą okresu od 1 lipca 1991 r. do 28 czerwca 1992 r. Stąd też wartość świadczeń rekompensacyjnych nie ma wpływu na wysokość wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przyjętego do obliczenia renty w sposób zgodny z wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 31 lipca 2013 r. Co do kwestii wypłaty wyrównania za okres wcześniejszy, to podkreślić należy, że zaskarżona decyzja organu rentowego musiała korespondować z treścią wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 31 lipca 2013 roku.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny orzekł, na podstawie art. 385 k.p.c., jak w sentencji.